

Datum van inontvangstneming : 22/11/2017

Zaak C-603/17

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

20 oktober 2017

Verwijzende rechter:

Supreme Court of the United Kingdom (hoogste rechterlijke instantie van het Verenigd Koninkrijk)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

20 oktober 2017

Verzoekers:

██████████
██████████

Verweersters:

Arcadia Petroleum Limited e.a.

SUPREME COURT OF THE UNITED KINGDOM

20 OKTOBER 2017

[OMISSIS] [namen van de rechters]

Arcadia Petroleum Limited e.a. (verweersters)/██████████ e.a. (verzoekers)

BESLISSING

Gehoord de partijen op 10 en 11 april 2017:

1. De in de bijlage bij deze beslissing uiteengezette vragen worden krachtens artikel 267 VWEU aan het Hof van Justitie van de Europese Unie [hierna: „Hof”] voorgelegd voor een prejudiciële beslissing.
2. De behandeling van de procedure tussen verzoekers en verweersters wordt (alleen) inzake vordering nummer CL-2015-00047 geschorst tot het Hof heeft geoordeeld betreffende de voorgelegde prejudiciële vragen of tot nader order.

[OMISSIS] [Precisering aangaande het ontbreken van gevolgen voor een eerdere beslissing].

3. De beslissing omtrent de kosten wordt aangehouden.

[Or. 2] BIJLAGE

A. INLEIDING: FEITEN EN PUNTEN VAN GESCHIL

1. Met deze verwijzing legt de Supreme Court of the United Kingdom [hierna: „Supreme Court”] het Hof een aantal vragen voor met betrekking tot de uitlegging van het [Verdrag betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken (PB 2007 L 339, blz. 3)] [OMISSIS] (hierna: „Verdrag van Lugano”).
2. Het geschil voor de nationale rechter betreft de vraag of de Engelse rechter bevoegd is kennis te nemen van bepaalde vorderingen die door verweersters zijn ingediend tegen verzoekers in de procedure voor de Engelse rechter, dan wel of deze vorderingen (of enige daarvan) overeenkomstig artikel 20 van het Verdrag van Lugano moeten worden gebracht voor de Zwitserse rechter (als rechter van de woonplaats van verzoekers).
3. Een beknopte samenvatting van het voorwerp en de achtergrond van het voor de verwijzende rechter aanhangige geding wordt hieronder uiteengezet, samen met de relevante feiten.

B. FEITEN

Partijen

4. De eerste, tweede en derde verweester (hierna respectievelijk: „Arcadia London”, „Arcadia Switzerland” en „Arcadia Singapore”) voor de Supreme Court zijn vennootschappen binnen de Arcadia Group. De Arcadia Group is voor 100 % eigendom van de vierde verweester (hierna: „Farahead”), en is dat gedurende alle relevante periodes geweest. Arcadia London, Arcadia Switzerland en Arcadia Singapore hebben zich gedurende alle relevante periodes bezig gehouden met het verhandelen van fysische ruwe olie en olie derivaten. Verweersters zijn eisende partij in het hoofdeding.
5. Verzoekers voor de Supreme Court zijn [REDACTED] en [REDACTED]. Zij zijn de eerste en tweede verweerder in het hoofdeding. Zij zijn beide Brits staatsburger en thans woonachtig in Zwitserland. De verhouding tussen verzoekers en verweersters wordt hieronder uiteengezet.
6. Verweersters hebben in februari 2015 aanvankelijk procedures ingesteld voor de Commercial Court (handelsrechter) [onderdeel van de High Court of Justice of England and Wales, Queen’s Bench Division (hoogste rechterlijke instantie van

Engeland en Wales, afdeling van de Queen's Bench)] tegen zes natuurlijke personen en vier rechtspersonen. Sinds de procedures zijn ingeleid, hebben verweersters vertrouwelijke schikkingen bereikt met drie van deze verweerders [in het hoofdgeding] (twee natuurlijke personen en een rechtspersoon), met het gevolg dat de [Or. 3] procedures tegen deze partijen minnelijk zijn beëindigd. Behalve verzoekers blijven derhalve twee natuurlijke personen en drie rechtspersonen verweerder in de procedure [in het hoofdgeding].

7. Verweersters hebben aangevoerd dat de Engelse rechter bevoegd was kennis te nemen van de vorderingen tegen verzoekers op grond van artikel 6, punt 1, van het Verdrag van Lugano omdat de vorderingen tegen verzoekers nauw waren verbonden met de vorderingen tegen drie verweerders [in het hoofdgeding] (twee natuurlijke personen en een rechtspersoon), die in Engeland en Wales woonachtig respectievelijk gevestigd waren (namelijk de drie verweerders waarnaar is verwezen in de tweede zin van punt 6, hierboven).

Verweten handelwijze

8. Verweersters hebben schadevorderingen ingesteld bij de Engelse rechter wegens de schade die volgens hen is veroorzaakt door fraude op grote schaal jegens hen door verweerders [in het hoofdgeding], dat wil zeggen door een aantal natuurlijke en rechtspersonen, met inbegrip van verzoekers. Deze fraude heeft volgens verweersters in grote lijnen de volgende vorm gehad:
 - (1) In het kader van transacties (betreffende de verkoop of aankoop van olie), waarbij een legitieme entiteit van de Arcadia Group was betrokken, werden andere rechtspersonen op frauduleuze wijze in de transacties „tussengevoegd”.
 - (2) Deze „tussengevoegde” rechtspersonen waren verbonden met de afzonderlijke verweerders [in het hoofdgeding] (dat wil zeggen de natuurlijke personen), met inbegrip van [REDACTED] en [REDACTED]
 - (3) De voorwaarden van de transacties waren gemanipuleerd teneinde te garanderen dat de winsten in hoofdzaak terecht kwamen in de „tussengevoegde” rechtspersonen (in plaats van in de echte, legitieme entiteit van de Arcadia Group), terwijl de echte, legitieme entiteit van de Arcadia Group alle of de meeste risico's of kosten diende te dragen die met deze transacties waren verbonden.
 - (4) Verweersters stellen dat [REDACTED] en [REDACTED] de belangrijkste bedenkers van deze fraude en eveneens de belangrijkste begunstigden waren. Zij zouden deze transacties voor Farahead verborgen hebben gehouden door opzettelijk onjuiste verklaringen aan Farahead af te leggen, waarvan zij wisten dat ze niet waar waren. [Or. 4]

- (5) Het exacte door verweersters geleden verlies ten gevolge van deze fraude wordt nog onderzocht, maar verweersters hebben 144 frauduleuze transacties vastgesteld, resulterend in het afromen van de bruto winsten van de Arcadia Group van bij benadering 339 955 675 USD, gedurende de periode van april 2007 tot mei 2013.
9. Verzoekers hebben geen verweer gevoerd, maar hebben de hoofdpunten van hun zaak uiteengezet in bewijsmateriaal dat is overgelegd in het kader van andere procedures voor de Commercial Court. Samengevat ontkennen verzoekers de beschuldigingen met klem (voor zover zij dat kunnen zonder afbreuk te doen aan hun bezwaar betreffende de rechterlijke bevoegdheid). Zij stellen dat de handel in olie in West-Afrika grote risico's met zich meebrengt voor de goede naam en inzake de wettelijke voorschriften. Zij stellen dat verweersters op de hoogte waren en instemden met de tussenvoeging van „lege” entiteiten in de handelstransacties teneinde de Arcadia Group op afstand te zetten van en te beschermen tegen deze risico's en dat er geen sprake was van pogingen om dat te verbergen voor verweersters die zich er, volgens verzoekers, volledig van bewust waren dat de handel in West-Afrika werd voortgezet. Zij stellen verder dat verweersters op de hoogte waren van en/of instemden met het voortduren van de handel in olie door de Arcadia Group in West-Afrika en dat verweersters er eveneens van op de hoogte waren dat er aan derden commissie werd betaald zodat deze handel in olie kon worden voortgezet na de overname van de Arcadia Group door Farahead. Verzoekers voeren aan dat er derhalve geen sprake was van afroming, zoals is beweerd, en dat er geen bewijs voor is dat zij enig bedrag van de vermeende afgeroomde bedragen hebben ontvangen en dat de fraude overigens niet kan worden afgeleid, zoals verweersters stellen, uit het feit dat er in West-Afrika werd gehandeld zonder dat verweersters op de hoogte waren, omdat verweersters wisten dat de handelsactiviteiten in West-Afrika voortduurden en er niet werd gepoogd deze te verbergen. Verzoekers betwisten verder alle aangevoerde verliezen, die zijn berekend zonder daarmee verband houdende hedgingtransacties naar behoren in aanmerking te nemen.
10. Verweersters hebben tot op heden geen afzonderlijk verlies met betrekking tot Arcadia Singapore of Farahead vastgesteld.
11. De andere overgebleven verweerders hebben verweer gevoerd, maar ten gevolge van het betwisten van de rechterlijke bevoegdheid door verzoekers, is de procedure tegen hen nog niet voorbij dat stadium gevorderd. **[Or. 5]**

Verhouding van verzoekers met verweersters

12. Arcadia London is opgericht in juli 1988. ██████████ en ██████████ waren de facto CEO [Chief Executive Officer] respectievelijk CFO [Chief Financial Officer] van Arcadia London, toen Arcadia London in maart 2006 werd verworven door Farahead. Het was op dat moment de enige Arcadia vennootschap en de oprichter van de Arcadia Group. Arcadia Singapore is vervolgens opgericht in juni 2006 en

Arcadia Switzerland in februari 2007. Arcadia London was de belangrijkste handelsentiteit totdat in het laatste deel van 2008 veel werkzaamheden van Londen naar Zwitserland werden verplaatst. In deze fase werden aanzienlijke hoeveelheden bestaande handelsactiviteiten en aantallen personeel verplaatst van Londen naar Zwitserland, en dat werd de belangrijkste handelsentiteit op het Westelijk halfrond.

13. De verhouding tussen verzoekers en verweersters was als volgt.
14. Gedurende alle relevante periodes was ████████ feitelijk CEO van de Arcadia Group en was ████████ feitelijk CFO van de Arcadia Group.
 - 1) Verzoekers zijn aangesteld door Farahead, en waren bekleed met en oefenden alle gebruikelijk bevoegdheden van CEO en CFO uit, en waren door Farahead gevolmachtigd om op te treden als CEO en CFO. Zij waren verantwoordelijk voor de dagelijkse gang van zaken van de Arcadia Group.
 - 2) Verzoekers maakten deel uit van de vennootschappelijke bestuursstructuur van Arcadia London, Arcadia Switzerland en Arcadia Singapore, en verplichtten zich, hetgeen hen door Arcadia London, Arcadia Switzerland en Arcadia Singapore werd toevertrouwd, om te handelen voor en namens Arcadia London, Arcadia Switzerland en Arcadia Singapore.
 - 3) Verweersters voeren aan dat gedurende alle relevante periodes verzoekers rechtens of (op grond van hetgeen direct hierboven onder 2 is uiteengezet) feitelijk en/of „stille” bestuurders van Arcadia London, Arcadia Switzerland en Arcadia Singapore waren. Verzoekers waren rechtens bestuurder als volgt:
 - a) ████████ was aangesteld als bestuurder van Arcadia Singapore van 1 mei 2010 tot 27 september 2013, maar was voor het overige niet aangesteld als bestuurder van Arcadia London, Arcadia Switzerland, Arcadia Singapore of een andere vennootschap binnen de Arcadia Group; en
 - b) ████████ was aangesteld als bestuurder van Arcadia London van 16 maart 2006 tot 31 juli 2011, was aangesteld als [Or. 6] bestuurder van Arcadia Singapore van 14 september 2011 tot 26 september 2013, en was nooit aangesteld als bestuurder van Arcadia Switzerland.
15. Elke verzoeker had een arbeidsovereenkomst met een bepaalde vennootschap in de Arcadia Group gedurende alle relevante periodes, maar de identiteit van deze vennootschap varieerde in de loop van de tijd. In het arrest van de Court of Appeal (rechter in tweede aanleg, Verenigd Koninkrijk) is geoordeeld dat verzoekers, hoewel werknemers, controleerden door wie, waar en onder welke voorwaarden zij te werk werden gesteld. In het arrest van de Court of Appeal is geoordeeld dat, hoewel verzoekers machtig waren, hun status (bij enige verweersters) die van werknemer was en dat zij als zodanig moesten worden behandeld.

- 1) Aangaande Arcadia London:
 - a) ██████ was partij bij een arbeidsovereenkomst met Arcadia London tussen maart 2006 en 4 september 2009, maar anders niet.
 - b) ██████ was partij bij een arbeidsovereenkomst met Arcadia London tussen maart 2006 en 31 juli 2011, maar anders niet.
 - 2) Aangaande Arcadia Singapore:
 - a) ██████ was partij bij een arbeidsovereenkomst met Arcadia Singapore tussen september 2009 en mei 2012, maar anders niet.
 - b) ██████ was partij bij een arbeidsovereenkomst met Arcadia Singapore tussen augustus 2011 en juli 2012, maar anders niet.
 - 3) Aangaande Arcadia Switzerland, zijn noch ██████ noch ██████ ooit partij geweest bij een arbeidsovereenkomst met Arcadia Switzerland.
 - 4) Tussen 22 maart 2012 tot februari/maart 2013 en zijn ontslag als CEO van de Arcadia Group, was ██████ partij bij een arbeidsovereenkomst met Arcadia Dubai, een andere vennootschap in de Arcadia Group [Or. 7], die in het hoofdgeding geen eisende partij is. ██████ was evenzeer aangesteld door Arcadia Dubai van augustus 2012 tot 26 september 2013, toen hij ontslag nam als CFO van de Arcadia Group.
 - 5) De hierboven aangeduide arbeidsovereenkomsten zijn opgesteld door of op aanwijzing van ██████ en/of ██████
 - 6) Geen van de individuele arbeidsovereenkomsten, die allemaal een „volledige overeenkomst clause” bevatten, bevat een bepaling dat ██████ en ██████ moeten optreden als CEO of CFO van de Arcadia Group. Veeleer voorzag elke overeenkomst erin dat ██████ en ██████ gespecificeerde taken dienden te verrichten voor de specifieke vennootschap waar zij van tijd tot tijd werkzaam waren en niet voor enige andere entiteit van de Arcadia Group (of de Group als geheel).
 - 7) Een concept van de „Farahead Holdings Ltd Policy on Group General Practices”, dat was bijgevoegd bij een concept memorandum aan de raden van bestuur van de vier dochterondernemingen van de vierde [verweerster], verwees echter naar de taken van verzoekers als respectievelijk „Group CEO” en „Group CFO”.
16. Verzoekers dienden via Farahead verantwoording af te leggen aan de uiteindelijke aandeelhouders van de Arcadia Group, die bevoegd waren verzoekers aan te stellen en te ontslaan.
17. Aangaande de vergoeding van verzoekers:

- 1) Zij stonden voortdurend op de loonlijst van vennootschappen binnen de Arcadia Group vanaf tenminste april 2006 tot 2013 (zoals hierboven is opgemerkt). Zij werden vergoed in overeenstemming met de bepalingen van de arbeidsovereenkomst die zij met een bepaalde entiteit van Arcadia hadden gesloten en stonden op de loonlijst van deze entiteit gedurende de relevante periode.
 - 2) De vergoeding van verzoekers (hoewel betaald door de entiteit waarmee zij de arbeidsovereenkomst hadden) omvatte een „bonus” die werd berekend aan de hand van de geconsolideerde winst van de Arcadia Group als geheel (met inbegrip van vennootschappen van de groep waarmee [REDACTED] en [REDACTED] geen arbeidsovereenkomst hadden). In zijn arrest heeft de Court of Appeal geoordeeld dat Farahead het bonusstelsel lijkt te hebben bestierd.
18. Verzoekers hebben in feite en in de praktijk gedurende alle relevante periodes gehandeld namens alle vennootschappen van de Arcadia Group en verrichten diensten en vervulden functies op een [Or. 8] groepsbrede basis. Geen verandering van hun fysieke locatie en/of wijzigingen binnen de Arcadia Group van verzoekers, hebben in feite of in de praktijk de aard van de door verzoekers verrichte taken binnen de Arcadia Group gewijzigd en/of hun status als CEO en CFO van de Arcadia Group beïnvloed.

Procesverloop

19. Verweersters hebben het hoofdgeding ingesteld door op 12 februari 2015 hun schadevordering en conclusie van eis in te dienen. Zij hebben op voorlopige basis een rauwelijks bevel tot bevrozing van vermogensbestanddelen en andere dwangmiddelen tot rechtsherstel verkregen, die van kracht blijven tegen verzoekers en de andere verweerders [in het hoofdgeding], de besluiten zijn met onderlinge instemming van partijen gehandhaafd.
20. De oorspronkelijke conclusie van eis stelde dat het vermeende onrechtmatige gedrag van verzoekers neerkwam op samenspanning met ongeoorloofde middelen, schending van fiduciaire verplichtingen en schending van uitdrukkelijke en/of impliciete contractuele verplichtingen, overeenkomstig de arbeidsovereenkomsten van verzoekers.
21. Bij verzoekschrift van 9 maart 2015 hebben verzoekers de bevoegdheid van de Engelse rechter aangevochten op grond dat alle vorderingen van verweersters onder Afdeling 5 van het Verdrag van Lugano vallen en bijgevolg alleen in Zwitserland, waar verzoekers woonachtig zijn, geldend kunnen worden gemaakt.
22. Nadat verzoekers hun betwisting van de rechterlijke bevoegdheid hadden ingediend (waarnaar in punt 21 hierboven is verwezen), is de conclusie van eis gewijzigd. De vordering wegens schending van de overeenkomst is geschrapt, evenals schending van de overeenkomst als ongeoorloofd middel.

23. Het verzoek is behandeld door rechter Burton van de High Court (rechter in eerste aanleg, Verenigd Koninkrijk) en op 1 april 2015 is vonnis gewezen. Rechter Burton heeft geoordeeld dat:
- 1) De Engelse rechter bevoegd was aangaande de eisen van verweersters inzake samenspanning („conspiracy”).
 - 2) De Engelse rechter bevoegd was aangaande de eisen van verweersters inzake schending van fiduciaire verplichtingen, behalve dat hij niet bevoegd was inzake vorderingen van de eerste of de derde verweerster tegen de eerste of de tweede verzoeker wegens schending van fiduciaire verplichtingen met betrekking tot schendingen die zich zouden hebben voorgedaan terwijl de relevante respectieve verzoeker in dienst was van de relevante respectieve verweerster. Dat was op grond van het feit dat dergelijke vorderingen [**Or. 9**] overeenkomstig artikel 18 van het Verdrag van Lugano „individuele verbintenissen uit arbeidsovereenkomst” vormen, met als gevolg dat dergelijke vorderingen, overeenkomstig artikel 20, lid 1, van het Verdrag van Lugano, in Zwitserland tegen verzoekers geldend moeten worden gemaakt. In dat verband zijn de data van tewerkstelling de data die in punt 15 hierboven zijn uiteengezet.
24. Verzoekers hebben beroep ingesteld bij de Court of Appeal of England and Wales (rechter in tweede aanleg Engeland en Wales, Verenigd Koninkrijk). De Court of Appeal heeft het beroep bij arrest van 19 augustus 2016 verworpen.
25. De Supreme Court heeft verzoekers toestemming gegeven om hoger beroep in te stellen. De Supreme Court heeft het hoger beroep behandeld op 10 en 11 april 2017.

C. GESCHILPUNTEN VOOR DE SUPREME COURT

26. Verweersters voeren thans tegen verzoekers de volgende vorderingen aan:
- 1) vordering inzake samenspanning met ongeoorloofde middelen;
 - 2) vordering inzake schending van fiduciaire verplichtingen;
 - 3) vorderingen inzake medeplichtigheid [„dishonest assistance”] aan schending van fiduciaire verplichtingen (door elkaar en door de andere zaakwaarnemers) en bewuste ontvangst [„knowing receipt”] van de opbrengsten van de vermeende fraude.
27. Het staat vast dat de bevoegde rechter betreffende de vorderingen inzake medeplichtigheid en bewuste ontvangst dezelfde zal zijn als de bevoegde rechter met betrekking tot de vordering inzake samenspanning.
28. Zoals is opgemerkt, maken verweersters tegen verzoekers geen vordering geldend inzake uitdrukkelijke en/of impliciete schending van contactuele verplichtingen

overeenkomstig de arbeidsovereenkomsten van verzoekers. Het staat evenwel vast dat de verweten handelwijze schending van de arbeidsovereenkomsten door verzoekers zou vormen.

29. Globaal gesteld zijn de belangrijkste punten van geschil voor de Supreme Court de volgende:
- 1) Vallen de vorderingen tegen verzoekers inzake samenspanning onder Afdeling 5 van Titel II (artikelen 18-21) van het Verdrag van Lugano? **[Or. 10]**
 - 2) Wat is de juiste toets om vast te stellen of een vordering van een werkgever tegen een werknemer onder Afdeling 5 van Titel II (artikelen 18-21) van het Verdrag van Lugano valt?
 - 3) Indien Afdeling 5 van Titel II (artikelen 18-21) van het Verdrag van Lugano alleen toepasselijk is aangaande vorderingen die, zonder Afdeling 5, zouden vallen onder artikel 5, punt 1, wat is dan de juiste toets om vast te stellen of een vordering tussen partijen bij een overeenkomst onder artikel 5, punt 1, of artikel 5, punt 3, valt, indien de vordering van de eisende partij tegen de verwerende partij krachtens nationaal recht wordt geclassificeerd als onrechtmatige daad, maar de verweten handelwijze krachtens nationaal recht zou kunnen worden aangemerkt als schending van de overeenkomst door verweerder?
 - 4) Moeten in de concrete omstandigheden van deze zaak alle verwerende entiteiten als „werkgever” worden beschouwd in het kader van de rechterlijke bevoegdheid op grond van het Verdrag en/of moeten de vorderingen van alle vennootschappen van de Arcadia Group worden beschouwd als „individuele verbintenissen uit arbeidsovereenkomst” met betrekking tot de periodes gedurende welke de vorderende vennootschap geen arbeidsovereenkomst had met verzoekers?

D. PREJUDICIËLE VRAGEN

De Supreme Court of the United Kingdom verwijst de volgende prejudiciële vragen naar het Hof in verband met de uitlegging van Afdeling 5 van Titel II (artikelen 18 tot en met 21) van het [Verdrag betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken (PB 2007 L 339, blz. 3),] „het Verdrag van Lugano” [OMISSIS]:

1. Wat is de juiste toets om vast te stellen of een door een werkgever tegen een werknemer of een voormalige werknemer (hierna: „een werknemer”) aangevoerde vordering een individuele verbintenis uit arbeidsovereenkomst vormt, als bedoeld in Afdeling 5 van Titel II (artikelen 18-21) van het Verdrag van Lugano?

- 1) Volstaat het voor een door een werkgever tegen een werknemer aangevoerde vordering om onder de artikelen 18 tot en met 21 te vallen, dat de verweten handelwijze door de werkgever eveneens *zou* kunnen zijn aangevoerd als schending van de individuele arbeidsovereenkomst door de werknemer – zelfs indien de feitelijk door de werkgever aangevoerde vordering niet steunt op of klaagt over schending van deze overeenkomst, of deze schending aanvoert, maar (bijvoorbeeld) is aangevoerd op een of meerdere van de verschillende gronden, die zijn aangeduid in de punten 26 en 27 van de uiteenzetting van de feiten en de punten van geschil?
 - 2) Subsidiair, is de juiste toets dat een door een werkgever tegen een werknemer aangevoerde vordering alleen onder de artikelen 18 tot en met 21 valt, indien de verplichting waarop de vordering feitelijk is gebaseerd, een verplichting uit de arbeidsovereenkomst is? Indien dat de juiste toets is, volgt daaruit dan dat een vordering die alleen is [**Or. 11**] gebaseerd op schending van een verplichting die onafhankelijk van de overeenkomst is ontstaan (en, indien relevant, geen verplichting is waarmee de werknemer „vrijwillig heeft ingestemd”) niet onder Afdeling 5 valt?
 - 3) Indien geen van de bovenstaande toetsen de juiste is, wat is dan de juiste toets?
2. Wanneer een vennootschap en een natuurlijke persoon een „overeenkomst” (als bedoeld in artikel 5, punt 1, van het Verdrag) aangaan, in hoeverre moet er dan sprake zijn van ondergeschiktheid tussen de vennootschap en de natuurlijke persoon, opdat deze overeenkomst een „individuele arbeidsovereenkomst” vormt voor de toepassing van Afdeling 5? Kan er sprake zijn van een dergelijke ondergeschiktheid wanneer de natuurlijke persoon de voorwaarden van zijn overeenkomst met de vennootschap kan vaststellen (en vaststelt) en controle en vrijheid heeft aangaande de dagelijkse gang van zaken van de vennootschap en het verrichten van zijn eigen taken, maar de aandeelhouder(s) van de vennootschap de bevoegdheid hebben om de beëindiging van het dienstverband te bewerkstelligen?
 3. Indien Afdeling 5 van Titel II van het Verdrag van Lugano alleen toepasselijk is op vorderingen die, zonder Afdeling 5, onder artikel 5, punt 1, van het Verdrag van Lugano zouden vallen, wat is dan de juiste toets om vast te stellen of een vordering onder artikel 5, punt 1, valt?
 - 1) Is de juiste toets dat een vordering onder artikel 5, punt 1, valt, indien de verweten handelwijze geldend zou kunnen worden gemaakt als schending van de overeenkomst, zelfs wanneer de door de werkgever feitelijk aangevoerde vordering niet steunt op of klaagt over schending van de overeenkomst, of deze schending aanvoert?

- 2) Subsidiair, is de juiste toets dat een vordering alleen onder artikel 5, punt 1, valt indien de verplichting waarop deze feitelijk is gebaseerd, een contractuele verplichting is? Indien dat de juiste toets is, volgt daaruit dan dat een vordering die alleen is gebaseerd op schending van een verplichting die onafhankelijk van de overeenkomst is ontstaan (en, indien relevant, geen verplichting is waarmee verweerder „vrijwillig heeft ingestemd”) niet onder artikel 5, punt 1, valt?
 - (3) Indien geen van de bovenstaande toetsen de juiste is, wat is dan de juiste toets?
4. In omstandigheden waarin:
- 1) vennootschappen A en B beide deel uitmaken van een groep van vennootschappen;
 - 2) verweerder X feitelijk de taak van CEO van deze groep vennootschappen verricht (zoals ████████ deed voor de Arcadia Group; [Or. 12] Feiten en punten van geschil, punt 14); X werkzaam is bij een vennootschap van de groep, vennootschap A (en aldus een werknemer van vennootschap A is) (zoals ████████ in de uiteengezette omstandigheden van tijd tot tijd was; Feiten en punten van geschil, punt 15); en niet overeenkomstig nationaal recht werkzaam is bij vennootschap B;
 - 3) vennootschap A vorderingen instelt tegen X en deze vorderingen onder de artikelen 18 tot en met 21 vallen; en
 - 4) de andere vennootschap van de groep, vennootschap B, eveneens vorderingen instelt tegen X, met betrekking tot een soortgelijke handelwijze als die welke de grond vormt waarop de vordering van vennootschap A tegen X is gebaseerd;

wat is de juiste toets om vast te stellen of de vordering van vennootschap B onder Afdeling 5 valt? Meer in het bijzonder:

- 1) Is het antwoord afhankelijk van de vraag of er, zoals tussen X en vennootschap B, sprake was een „individuele arbeidsovereenkomst” als bedoeld in Afdeling 5 en, zo ja, wat is dan de juiste toets om vast te stellen of er sprake was van een dergelijke overeenkomst?
- 2) Moet vennootschap B worden beschouwd als de „werkgever” van X voor de toepassing van Afdeling 5 van Titel II van het Verdrag, en/of vallen de vorderingen van vennootschap B tegen X (in punt 4, punt 4, hierboven) onder de artikelen 18 tot en met 21, op dezelfde wijze als de vorderingen van vennootschap A onder de artikelen 18 tot en met 21 vallen? Meer in het bijzonder:

- a) valt de vordering van vennootschap B alleen onder artikel 18 indien de verplichting waarop deze feitelijk is gebaseerd, een verplichting is uit de arbeidsovereenkomst tussen vennootschap B en X?
 - b) Subsidiair, valt de vordering onder artikel 18 indien de in de vordering verweten handelwijze schending van een verplichting uit de arbeidsovereenkomst tussen vennootschap A en X zou hebben gevormd?
- 3) Indien geen van de bovenstaande toetsen de juiste is, wat is dan de juiste toets?